

BIULETYN

CZYTELNIJA REGIONALNA

24.04.2012

732

NSZZ "SOLIDARNOŚĆ" ZIEMIA RADOMSKA

ŚWIĘTO KONSTYTUCJI 3 MAJA

Manifestacja referendalna pod Sejmem RP

Warszawa 2012-03-30

30 marca przed Sejmem zgromadziło się ponad 30 tysięcy członków „Solidarności” oraz przedstawiciele innych związków zawodowych, aby wesprzeć przewodniczącego NSZZ Solidarność, który z trybuny sejmowej wygłaszał uzasadnienie wniosku o przeprowadzenie referendum w sprawie wydłużenia wieku emerytalnego. Koalicja rządząca zdecydowała się ten głos społeczeństwa – w tym ponad 1,4 miliona podpisów zebranych przez „Solidarność” za zwołaniem referendum – zlekceważyć. Sejm głosami PO-PSL odrzucił wniosek NSZZ „Solidarność” o referendum emerytalne. W głosowaniu w sprawie referendum 180 posłów było za, 233 przeciw i 42 wstrzymało się od głosu. Przeciw opowiadali się posłowie PO i PSL. Za był PIS, Solidarna Polska i SLD. Ruch Palikota wstrzymał się od głosu.

(cd. na str. 3)

KOLEJNY NUMER „BIULETYNU” UKAŻE SIĘ 22 MAJA

Z REGIONU

Spotkanie wielkanocne w Zarządzie Regionu Ziemia Radomska

2012-04-03

Kilkudziesięciu członków oraz sympatyków „Solidarności” oraz wielu zaproszonych gości uczestniczyło 3 kwietnia 2012 r. w tradycyjnym związkowym spotkaniu wielkanocnym. Gościem honorowym spotkania był JE ks. bp Henryk Tomasik, Ordynariusz Diecezji Radomskiej, któremu towarzyszyli duszpasterze ludzi pracy - o. Hubert Czuma SJ oraz ks. kanonik Stanisław Sikorski.

XVIII posiedzenie Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska kadencji 2010-2014

17.04.2012

Zebranych powitał przewodniczący ZR Zdzisław Maszkiewicz, a następnie przedstawił im porządek obrad, który przyjęto jednogłośnie. Następnie sekretarz ZR Zbigniew Dziubasik odczytał uchwały ZR z posiedzenia, które odbyło się 20.03.

Kolejnym punktem obrad były informacje z posiedzenia Krajowego Sztabu Protestacyjnego „S”, którego spotkanie odbyło się 12.04. w Warszawie. Ten punkt zreferował zebranych przewodniczący ZR Zdzisław Maszkiewicz. W trakcie spotkania sztabu dokonano oceny przebiegu pikietki zorganizowanej przed gmachem Sejmu 30.03. oraz ustalono kolejne działania protestacyjne – m.in. kontynuację tzw. „miasteczka namiotowego”, manifestacje osób bez pracy 18+/50+. Informacje uzupełnił wiceprzewodniczący Krzysztof Kośla, przedstawiając dane dotyczące strony organizacyjnej, logistycznej i finansowej części protestu, które nasz Region poniósł i będzie ponosić na jego organizację. Następnie członkowie ZR dyskutowali na temat sposobów realizacji ustaleń sztabu przez Region Ziemia Radomska.

Kolejnym punktem obrad było głosowanie ws. dofinansowania przez ZR Chrześcijańskiego Tygodnia Społecznego, nad którym ZR objął patronat.

Następnie zebrani omawiali sytuację zakładach pracy Regionu.

Zdzisław Maszkiewicz przedstawił trudną sytuację w Muzeum Wsi Radomskiej, gdzie zdaniem związkowców kierownictwo tej placówki nasiliło działania antyzwiązkowe zmierzające do odwołania komisji zakładowej – ma to ułatwić dyrekcji MWR działania oszczędnościowe związane z okrojeniem przez sejmik mazowiecki budżetu placówki w 2012 r. Następnie Zdzisław Maszkiewicz

SZKOLENIA

Harmonogram szkoleń w Zarządzie Regionu Ziemia Radomska NSZZ „Solidarność” na I półrocze 2012 r.

maj 2012

16 maja, godz. 10.00, szkolenie pocztów sztandarowych, siedziba ZR, jednodniowe, bezpłatne

18 maja - NSZZ „Solidarność” a Europejskie Prawo Pracy – jednodniowe bezpłatne, sala konferencyjna ZR

czerwiec 2012

- Negocjacje- czterodniowe odpłatne 200 zł, wyjazdowe / uczestnik Komisja Zakładowa /

Szczegółowe terminy kolejnych szkoleń będziemy podawali na bieżąco w „Biuletynie”. Dalsze informacje oraz zapisy na szkolenia w sekretariacie ZR – tel. 483625161 i u wiceprzewodniczącego Krzysztofa Kośla – tel. 722394343.

Manifestacja referendalna pod Sejmem RP

(cd. ze str. 1)

Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska, tak jak i inne Regiony, starannie przygotował wyjazd na manifestację wysyłając na nią 7 autokarów ze związkowcami:

- autokar nr 1 z ZR - grupę prowadził przewodniczący ZR Zdzisław Maszkiewicz
- autokar nr 2 z ZR - grupę prowadził członek ZR Marek Kicior
- autokar nr 3 z MK nr 1 Pracowników Oświaty i Wychowania w Radomiu – grupę prowadził przewodniczący MK Adam Słomka
- autokar nr 4 z Fabryki Broni – grupę prowadzili przewodniczący KZ Zbigniew Cebula oraz członek ZR Dariusz Sobczak
- autokar nr 5 z Pionek – grupę prowadził Mariusz Trzmielewski
- autokar nr 6 z Elektrowni Kozienice – grupę prowadzili członkowie ZR – Andrzej Witkowski i Cezary Mąkosa
- autokar nr 7 – z Horteksu Przysucha – grupę prowadzili Stanisław Faber i Andrzej Różański.

Piotr Duda w swoim wystąpieniu przedstawił zastrzeżenia wobec rządowego projektu wydłużenia i zrównania wieku emerytalnego oraz zaprezentował propozycje „Solidarności”.

Zdaniem Związku, chcąc poprawić sytuację finansową systemu emerytalnego, należy dążyć w pierwszej kolejności do zwiększenia jego przychodów, poprzez likwidację negatywnych zjawisk na rynku pracy

takich, jak umowy śmieciowe czy praca na czarno. Piotr Duda wskazał również na bardzo trudną sytuację na rynku pracy starszych pracowników. Podkreślił, że sytuacji polskiego systemu emerytalnego nie da się naprawić bez wprowadzenia skutecznej polityki prodrozinnej. Duda wytknął również politykom PO, że przed ostatnimi wyborami nie wspominali o planach podwyższenia wieku emerytalnego, a wręcz przeciwnie, zapewniali, że jest ono niepotrzebne. Odniósł się również do zawartego między PO i PSL porozumienia, w sprawie zmian w emeryturach. – Panowie premierzy nie myślcie, że wasza gra obliczona na podnoszenie napięcia zmyli Polaków. Marne cząstkowe emerytury nie zastąpią realnych działań. Te cząstkowe emerytury można skwitować jednym zdaniem. Teraz proponuje się nam: albo pracować do śmierci, albo szybciej umrzeć z głodu – podsumował swoje wystąpienie w Sejmie szef „S”.

Merytoryczne i błyskotliwe przemówienie szefa Solidarności wprowadziło postów koalicji rządzącej w konsternację, a premiera wręcz wyprowadziło z równowagi tak, że obraził z mównicy sejmowej przewodniczącego związku nazywając go pętkiem. Z kolei postowie opozycji skwitowali wystąpienie Piotra Dudy owacją na stojąco.

Na te wydarzenia sejmowe żywo reagowały tysiące manifestantów odgradzonych od Sejmu barierkami i kordonem policji. Transmisję z debaty nad wnioskiem o referendum oglądali na telebimie ustawionym przed gmachem parlamentu. Przedstawiciele związku nie wpuszczono nawet na galerię sali sejmowej. W przerwie między wystąpieniami Piotr Duda wyszedł do protestujących i apelował, aby nie dali się sprowokować.

Z uwagi na przeciągającą się sejmową debatę manifestacja została rozwiązana przed godziną 17.00. Drugim powodem zakończenia protestu były obraźliwe słowa Donalda Tuska, wypowiedziane na sali sejmowej pod adresem wszystkich, którzy poparli wniosek o referendum emerytalne. – To, co mówił Donald Tusk, było celowe, aby nas sprowokować. Ale my tu przyjechalśmy, aby roz-

(cd. na str. 4)

Manifestacja referendalna pod Sejmem RP

Solidarność

(cd. ze str. 3)

mawiać merytorycznie i za to Wam serdecznie dziękuję. Nie będą mieli pożywki, że związkowcy przyjechali palić opony i bić policjantów – podkreślił Piotr Duda, rozwiązując manifestację. Wieczorem odbyło się głosowanie. Spośród 455 posłów, którzy wzięli w nim udział, 180 opowiedziało się za wnioskiem, przeciw głosowało 233, a 42 wstrzymało się od głosu, czyli przyczyniło się do odrzucenia wniosku.

Wystąpienie Przewodniczącego KK NSZZ „Solidarność” Piotra Dudy w Sejmie RP [fragmenty]

Pani Marszałek

Wysoka Izbo

Panie Premierze

Przyjaciele z Solidarności

Koleżanki i Koledzy z OPZZ i Forum Związków Zawodowych

Jest dla mnie powodem do wielkiego zaszczytu, ale i ogromnym zobowiązaniem fakt, że mogę tu dziś stać przed Wysoką Izbą i prezentować wniosek o poddanie pod ogólnokrajowe referendum pytania w sprawie zachowania dotychczasowego wieku uprawniającego do przechodzenia na emeryturę.

W ciągu ostatniego półrocza, po raz trzeci mam szansę prezentować Państwu projekty obywatelskie, które swoimi podpisami masowo poparli Polacy. Dwukrotnie już przybliżałem Wysokiej Izbie założenia ustawy o podniesieniu minimalnego wynagrodzenia za pracę. Czuję wtedy wielkie wsparcie naszych obywateli, bo pod solidarnościowym projektem podpisało się kilkaset tysięcy Polek i Polaków. Dziś to wsparcie dla projektu, który przedstawiam jest nieporównywalnie większe. Wniosek o zwołanie referendum poparło ponad 2 miliony Polaków. Od bardzo dawna żadna obywatelska inicjatywa w Polsce nie zyskała tak wielkiego poparcia. Ostatnią ideą, którą również poparły miliony Polaków była w 1980 roku „Solidarność”.

Spoczywa dziś na Państwie wielka odpowiedzialność – nie waham się powiedzieć – dziejowa odpowiedzialność, żeby tego wielkiego kapitału społecznego entuzjazmu, nie zmarnować. Polacy zasługują, aby ich zdanie i ich oczekiwania potraktować poważnie.

O tym jak wielkie znaczenie obywatele przywiązują do możliwości wypowiedzenia się w sprawie wieku przechodzenia na emeryturę, świadczy czas, jaki Solidarność i wszystkie współpracujące z nami organizacje potrzebowały na zebranie ponad 2 milionów podpisów. Zajęło to niecałe 3 miesiące. Tak szybkie tempo zbiórki było również swoistą odpowiedzią na pośpiech rządu towarzyszący wprowadzaniu zmianie wieku uprawniającego do przechodzenia na emeryturę. Polacy poparli pomysł referendum, bo doskonale wiedzą, że proponowane przez rząd rozwiązania doprowadzą do nieodwracalnych zmian zarówno w ich życiu jak i życiu następnych pokoleń. Wiedzą, że recepty na zagrożenia stojące przed polskim systemem emerytalnym nie można poszukiwać w prostym, mechanicznym zabiegu podwyższenia wieku emerytalnego, ale przede wszystkim w rozwiązaniach zachęcających pracowników do przedłużenia aktywności zawodowej. Nasi obywatele oczekują już dziś reform na rynku pracy oraz informacji jak zrównanie i wydłużenie wieku emerytalnego wpłynie na sytuację na rynku pracy w przyszłości, na ich długość życia oraz wzrost dzietności przyszłych pokoleń. Ubezpieczeni chcą mieć prawo świadomego wyboru chwili zakończenia kariery zawodowej w oparciu o wysokość oczekiwanego świadczenia. Wprowadzenie zapowiadanych zmian wymaga stworzenia warunków motywujących i dających szansę do kontynuacji aktywności zawodowej. Odpowiednie warunki dla wzrostu dzietności, podnoszenie standardów i poziomu finansowania opieki medycznej, opieki pielęgnacyjnej dla osób starszych, wprowadzenie mechanizmów indywidualnej ścieżki zawodowej, podniesienie standar-

(cd. na str. 5)

Biuletyn

(cd. ze str. 4)

dów organizacji i bezpieczeństwa pracy oraz funkcjonowania publicznych służb zatrudnienia pozostają nadal w sferze postulatów, a nie faktów.

Ich istotę podkreśla także Komisja Europejska w swoim Komunikacie – BIAŁA KSIĘGA „Plan na rzecz adekwatnych, bezpiecznych i stabilnych emerytur” stwierdzając, że:

„Wycyfywaniu systemów wczesnych emerytur i wydłużaniu wieku emerytalnego muszą towarzyszyć środki, które umożliwiają dłuższą aktywność zawodową, w tym odpowiednie środki w zakresie opieki zdrowotnej, miejsc pracy i zatrudnienia. Brak tych działań może spowodować, że skutki reform dla finansów publicznych będą o wiele mniej korzystne, jeśli zmiany wieku emerytalnego doprowadzą do zwiększenia liczby osób uzależnionych od innych rodzajów świadczeń (np. zasiłków dla bezrobotnych, rent inwalidzkich i zasiłków z pomocy społecznej)”. Tyle Biała Księga

Wysoka Izba

Tak wielkie poparcie referendum jest głośnym obywatelskim apelem o odpowiedzi na te wszystkie zagadnienia. Jest wielkim wezwaniem rządu do dialogu ze społeczeństwem.

Z rządzących i sprzyjających im ekspertów padło wiele nieprawdziwych słów i niepełnych informacji na temat przyczyn i skutków wydłużenia wieku emerytalnego. Dyskutując ideę referendum w tej sprawie, warto się im przyjrzeć i sprostować.

Premier Donald Tusk i inni zwolennicy wydłużenia wieku emerytalnego, przekonując do tego pomysłu, mówią często o potrzebie sprostania przez polski system emerytalny wyzwaniom wynikającym z procesu starzenia się społeczeństwa oraz wzrostu obciążeń systemu emerytalnego wypłatami świadczeń dla osób urodzonych w latach 1946-1959.

To brzmi bardzo znajomo.

Te same argumenty Polacy słyszeli przy okazji wprowadzania reformy emerytalnej z 1998 r. Reforma zakładała w pierwszej kolejności zmianę stosowanej do tej pory techniki finansowania świadczeń emerytalnych. Dotychczasowy, w całości REPARTYCYJNY, system emerytalny zdecydowano się zastąpić konstrukcją zakładającą częściowe zastosowanie kapitałowej metody zabezpieczenia dochodów na starość. Wprowadzenie segmentu kapitałowego miało przyczynić się do ograniczenia ryzyka związanego z czynnikami demograficznymi, presją rynku pracy oraz naciskami politycznymi, na które narażony był poprzedni system emerytalny i poprzez to zapewniać większy poziom bezpieczeństwa socjalnego. Metoda kapitałowa uznawana jest bowiem tradycyjnie za odporną na te ryzyka, a jej częściowe wprowadzenie miało uchronić system emerytalny przed nieuchronnym, jak twierdzono, załamaniem związanym z brakiem środków przeznaczonych na finansowanie przyszłych świadczeń emerytalnych.

Do najistotniejszych założeń reformy emerytalnej z 1998 r. należało wprowadzenie nowych zasad ustalania wysokości emerytury. Nowa formuła wymiaru emerytury została oparta na zasadzie ścisłego związku pomiędzy składką na ubezpieczenie emerytalne opłaconą w okresie podlegania ubezpieczeniu, a wysokością świadczenia. W obu segmentach obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego (repartycyjnym i kapitałowym) wysokość świadczenia zależy wprost od wartości składek zgromadzonych na indywidualnym koncie ubezpieczonego w okresie jego aktywności zawodowej oraz wieku przejścia na emeryturę. Podkreślam – w obowiązującej obecnie formule zdefiniowanej składki wpisane są ekonomiczne zachęty do przedłużania momentu przejścia na emeryturę. Odsunięcie w czasie decyzji o przejściu na emeryturę pozwala osiągnąć efekt w postaci znacznego przyrostu należnej emerytury w wyniku wydłużenia okresu opłacania składek oraz skrócenia statystycznego okresu pobierania świadczenia. Polacy wiedzą, że warto pracować dłużej, aby później pobierać wyższe świadczenia. Nie trzeba ich do tego zmuszać.

Inne założenia reformy systemu emerytalnego dotyczyły rezygnacji ze stosowanej w systemie zdefiniowanego świadczenia przesłanki stażu ubezpieczeniowego oraz stopniowej likwidacji możliwości wcześniejszego przechodzenia na emeryturę, a także rozbudowę trzeciego segmentu zabezpieczenia dochodów na starość. W efekcie tych zmian rzeczywisty wiek przechodzenia na emeryturę w Polsce podwyższył się.

Jeszcze w poprzedniej kadencji Sejmu podjęte zostały działania legislacyjne, które ograniczyły pozytywne efekty reformy emerytalnej z 1998 r.

W trakcie debaty nad założeniami ustawy zmniejszającej wysokość składki na ubezpieczenie emerytalne przekazywanej do OFE, jak i później, przedstawiciele najwyższych władz państwowych wielokrotnie deklarowali, że nie są zwolennikami podnoszenia wieku emerytalnego. Dziś pewnie nie chcą o tych obietnicach pamiętać....

[...] Temat ustawowego zrównania wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn oraz jego wydłużenia nie był także przedmiotem debaty publicznej w kampanii wyborczej do parlamentu jesienią 2011 r. Jeśli już się pojawiał, to oceniany był krytycznie przez członków polityków partii rządzącej – Donalda Tuska, Bronisława Komorowskiego, Jacka Rostowskiego. Dlatego tak bardzo zaskakujące było expose premiera Donalda Tuska. Nagle podniesienie wieku emerytalnego stało się jednym z głównych założeń programu nowego rządu. W projekcie ustawy, której założeń nie skonsultowano z partnerami społecznymi, proponuje się „gołe” podwyższenie wieku emerytalnego jako nowy sposób na zabezpieczenie systemu emerytalnego przed wpływem niekorzystnych zmian demograficznych.

W tych warunkach obywatele, którzy przeżyli już jedną reformę emerytalną mają prawo czuć się zdezorientowani. 14 lat po wprowadzeniu tej reformy władza proponuje nową receptę na rozwiązanie zdiagnozowanych już i rozwiązanych przed wielu laty problemów wpływu trendów demograficznych na system emerytalny. Zwracam uwagę, że robi to ta sama władza, która jeszcze rok temu zaprzeczała, że wiek emerytalny będzie podnoszony. [...]

(cd. na str. 6)

Manifestacja referendalna pod Sejmem RP

(cd. ze str. 5)

W tych warunkach propozycję podwyższenia wieku emerytalnego należy uznać za przedwczesną i podyktowaną wyłącznie poszukiwaniem sposobu na pokrycie rosnącego deficytu finansów publicznych. Dowodzi ona braku jednolitej i spójnej koncepcji zabezpieczenia systemu emerytalnego przed wpływem niekorzystnych zmian demograficznych na jego sytuację finansową oraz braku konsekwentnej polityki władz w tym zakresie.

Naszym zdaniem propozycja nawet stopniowego podwyższania wieku emerytalnego zmierza w kierunku ograniczenia wydatków systemu emerytalnego. Podwyższenie wieku emerytalnego oznacza bowiem skrócenie przeciętnego okresu pobierania świadczenia emerytalnego. Niestety jednocześnie konserwuje obecny nieracjonalny i niesprawiedliwy system zróżnicowania obciążeń składką ubezpieczonych, a który to powinien być podporządkowany zasadzie: równa składka od równego dochodu niezależnie od źródła jego pochodzenia.

W Polsce do poprawy sytuacji finansowej systemu emerytalnego należy dążyć w pierwszej kolejności poprzez działania mające na celu zwiększenia jego przychodów. Na niski poziom przychodów ze składek wpływają negatywnie takie zjawiska występujące na rynku pracy jak rosnący odsetek osób świadczących pracę w ramach tzw. samozatrudnienia oraz na podstawie umów cywilnoprawnych, które opłacają składkę na ubezpieczenie społeczne od niższej niż pracownicy podstawy wymiaru, upowszechnianie się tzw. elastycznych form zatrudnienia, deklarowanie przez pracodawców niższego wynagrodzenia aniżeli rzeczywiście wypłacane pracownikowi czy zatrudniania na czarno. [...]

Dyskusja na temat tak drastycznego jak proponuje rząd podwyższeniu wieku emerytalnego jest możliwa w państwach o ustabilizowanej sytuacji na rynku pracy, posiadających efektywny system publicznej opieki zdrowotnej. Nie bez znaczenia jest również, średni wiek dożycia obywateli tych państw. Średni wiek dożycia obywateli polskich wprawdzie się wydłuża, ale w porównaniu do tych państw jest nadal niski. Oczekiwana długość dalszego trwania życia Polek i Polaków w porównaniu do obywateli 27 krajów Unii Europejskiej sytuuje kolejno mężczyzn na 21, a kobiety na 19 miejscu wśród tych państw. Niestety nie inaczej kształtują się okresy pozostawania w zdrowiu. I tak pod względem długości pozostawania w zdrowiu po osiągnięciu wieku 65 lat mężczyźni lokują się na 20, a kobiety na 18 miejscu. [...] Podwyższenie wieku emerytalnego powinno służyć bowiem wydłużeniu okresu aktywności zawodowej ubezpieczonych. Cel ten może zostać osiągnięty pod warunkiem zapewnienia pracownikom zbliżającym się do osiągnięcia wieku emerytalnego miejsc pracy oraz zachowania przez nich zdolności do pracy. W przeciwnym razie oszczędności wynikające ze skrócenia okresu pobierania emerytury przełożą się na wzrost wydatków na świadczenia dla osób pozostających bez pracy – na zasiłki dla bezrobotnych, świadczenia przedemerytalne oraz dla osób niezdolnych do pracy, na renty z tytułu niezdolności do pracy. W przypadku Polski warunki te nie są spełnione. Wysoki poziom bezrobocia, szczególnie wśród osób w wieku przedemerytalnym, ale także osób młodych, jak również niska dostępność świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych oraz spadający wskaźnik kształcenia ustawicznego uzasadniają twierdzenie, że podwyższenie wieku emerytalnego nie przyniesie zakładanych pozytywnych efektów. [...] Tak Panie Posłanki i Panowie Posłowie. Samo wydłużenie wieku emerytalnego to droga na skróty, droga do nikąd. [...]

Pozwólcie mi Państwo powtórzyć również inne słowa Donalda Tuska i innych kluczowych polityków Platformy Obywatelskiej. Jedną z moich ulubionych sentencji mówi, że człowiek jest wart tyle ile jego słowo. Sprawdźmy więc, ile są warte słowa premiera, prezydenta i ministra finansów:

Donald Tusk dla Gazety Wyborczej, 19 marca ubiegłego roku: „Nie wierzę, żeby wszyscy ludzie zbli-

SOLIDARNOŚĆ

Związkowcy z NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska Rolników Indywidualnych dostarczyli 28/29 marca żywność dla „maisteczka namiotowego” pod Sejmem

jący się do siedemdziesięciu lat mogli pracować w swoich zawodach z równą wydajnością, jak robili to wcześniej. Trzeba znaleźć rozwiązanie elastyczne, miękkie, przede wszystkim dobre dla ludzi, zachęcające ich do dłuższej aktywności zawodowej, a w konsekwencji dobre dla równowagi demograficznej na rynku pracy.”

Teraz Bronisław Komorowski w debacie przed wyborami prezydenckimi, 28 czerwca 2011 roku: „W Polsce nie ma potrzeby podnoszenia wieku emerytalnego. Można stworzyć możliwość wyboru, na przykład łącznie z wyższą emeryturą. Nic na siłę.”

Mało? No to na gorzki deser.

Ostatnia ze złamanych zapowiedzi, tym razem ministra Jacka Rostowskiego w Radiu TOK FM: „Nie chciałbym angażować się w reformy bolesne i niepotrzebne, jak np. podwyższanie wieku emerytalnego. Wprowadziliśmy system, który już zachęca do dłuższego pozostawania na rynku pracy i nie ma potrzeby podwyższania wieku emerytalnego.”

Panie Prezydencie, Panie Premierze, Panie Ministrze! Co się stało w ostatnich miesiącach, że tak zmieniliście zdanie? Co z waszym honorem? Co z odpowiedzialnością za słowa? Polacy nie zapomnieli tych obietnic. Te 2 mln podpisów jest również na to dowodem.

I na koniec coś, co rząd i koalicja lubią najbardziej. Sondaż. Według badania Centrum Badania Opinii Społecznej sprzed dwóch tygodni podwyższeniu wieku emerytalnego dla kobiet do 67 lat sprzeciwia się 91 proc. Polaków. Zaś podwyższeniu wieku dla mężczyzn przeciwnych jest 84 proc. badanych. [...]

Pani Marszałku, Panie Posłanki Panowie Posłowie! Trudno o bardziej jednoznaczne wyniki badań. Polacy chcą, by tak ważne zmiany zachodziły w tak szybkim tempie, jak wyczerpujących temat konsultacji. Chcą się w tej sprawie wypowiedzieć.

CHCĄ REFERENDUM. DLATEGO APELUJĄ PRZYJCIE UCHWAŁĘ W TEJ SPRAWIE. [...]

BIULETYN

NSZZ
SOLIDARNOŚĆ

**NIE DLA WYDŁUŻONEGO
WIEKU EMERYTALNEGO**

W głosowaniu ws. referendum następujący posłowie z naszego okręgu nie poparli wniosku „Solidarności” podpisanego przez prawie 2 mln Polaków:

Mirosław Maliszewski
PSL

Ewa Kopacz
PO

Czesław Czechyra
PO

Armand Ryfiński
Ruch Palkota

Radosław Witkowski
PO

„Nie wierzę, żeby wszyscy ludzie zbliżający się do siedemdziesięciu lat mogli pracować w swoich zawodach z równą wydajnością, jak robili to wcześniej. (...) Trzeba znaleźć rozwiązanie elastyczne, miękkie, przede wszystkim dobre dla ludzi, zachęcające ich do dłuższej aktywności zawodowej, a w konsekwencji dobre dla równowagi demograficznej na rynku pracy.

Donald Tusk, Gazeta Wyborcza – 19.03.2011 r.

REFERENDUM

Czy jeszcze im wierzysz?

Ostatnia droga ks. biskupa Edwarda Materskiego

29 marca 2012 roku tłumnie pożegnaliśmy biskupa Edwarda Materskiego. W jego pogrzebie uczestniczyło 34 kardynałów, arcybiskupów i biskupów z kraju i zagranicy oraz licznie zgromadzeni księża. Na uroczystości przybyło wielu wiernych z diecezji radomskiej, sandomierskiej i kieleckiej. Mszy świętej przewodniczył kardynał Stanisław Dziwisz a homilię wygłosił arcybiskup Józef Michalik - Przewodniczący KEP. Po odprowadzeniu ciała księdza biskupa Edwarda na cmentarz przy ulicy Limanowskiego, ostatniej stacji przy Grobie Biskupów Radomskich przewodniczył kardynał Kazimierz Nycz. Grobowiec znajduje się w XIX-wiecznej kaplicy, która mieści się w zabytkowym budynku dawnej dzwonnicy.

Wśród żegnających biskupa nie zbrakło również licznie zgromadzonych związkowców radomskiej „Solidarności” z przewodniczącym Zarządu Regionu Zdzisławem Maszkiewiczem oraz związkowymi pocztami sztandarowymi.

Dokładnie o godzinie 11.00 w kościołach diecezji radomskiej rozbrzmiały dzwony. Ich dźwięk towarzyszył ostatniej drodze zmarłego w sobotę, 24 marca biskupa Edwarda Materskiego - pierwszego ordynariusza radomskiego, uczestnika Powstania Warszawskiego, wybitnego katechety i czciciela Matki Bożej Ostrobramskiej.

Msza św. pogrzebowa była celebrowana w radomskiej katedrze Opieki Najświętszej Maryi Panny. Liturgii przewodniczył kardynał Stanisław Dziwisz, metropolita krakowski. Homilię wygłosił abp Józef Michalik, przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski. W koncelebrze uczestniczyli: kardynał Kazimierz Nycz, abp Zygmunt Zimowski z Watykanu, abp Wacław Depo, metropolita częstochowski, abp Władysław Ziółek, abp Wojciech Zięba, abp Wiktor Skworc, abp Andrzej Dzięga, abp Henryk Hoser, abp Stanisław Nowak, abp Stanisław Budzik oraz biskupi: Henryk Tomasik, Adam Odzimek, Stefan Scizek, Piotr Libera, Ignacy Dec, Andrzej Dziuba, Grzegorz Kaszak, Krzysztof Nitkiewicz, Wojciech Polak - sekretarz generalny KEP, Mieczysław Cisko, Antoni Długosz, Marian Florczyk, Kazimierz Gurda, Romuald Kamiński, Ryszard Karpiński, Gerard Kusz, Marek Mendyk, Paweł Socha, Jan Wątroba, Teofil Wilski, Aleksander Kaszkiewicz z Grodna i Antoni Dziemianko z Mińska. Przybyło także liczne duchowieństwo diecezji radomskiej, sandomierskiej, kieleckiej i warszawskiej oraz przedstawiciele władz państwowych i samorządowych na czele z prezydentem Radomia Andrzejem Kosztowniakiem.

Po liturgii od radomskiej katedry w kierunku zabytkowego cmentarza przy ulicy Limanowskiego wyruszył kondukt żałobny. Życzeniem zmarłego biskupa-seniora było spocząć pośród wiernych na cmentarzu. Trumna z ciałem biskupa Edwarda Materskiego została wniesiona na cmentarz przez księży i złożona w Grobowcu Biskupów Radomskich. Ceremonii na cmentarzu przewodniczył kard. Kazimierz Nycz.

ŚWIĘTO KONSTYTUCJI 3 MAJA

W warunkach sprzyjających, jak sądzono, sytuacji międzynarodowej i wewnętrznej oraz w wyniku dalszego wzrostu dążeń reformatorskich zwołano w 1788 r. do Warszawy sejm, który przeszedł do historii pod nazwą Czteroletniego albo Wielkiego.

Pierwsze dwa lata działalności Sejmu Czteroletniego, obradującego od 1788r. „ pod wężem konfederacji „ co umożliwiło podejmowanie uchwał większością głosów, przeszły na ogół mało produktywnie, mimo że powołana komisja sejmowa do poprawy formy rządów rozwinęła dość żywą działalność. Jesienią 1790 r. Dokonano nowych wyborów i sejm rozpoczął obrady w podwojonym składzie posłów. W toku drugiego dwulecia obrad zostały uchwalone w pierwszym miesiącu 1791 r. Trzy ważne ustawy, mianowicie: w marcu ustawa o reorganizacji sejmików, w kwietniu ustawa o reorganizacji miast i położenia mieszczaństwa oraz w maju Ustawa Rządowa zwana Konstytucją 3 Maja. Dwie pierwsze ustawy uznano za część konstytucji majowej.

Druka w świecie

Konstytucja 3 Maja była drugą w świecie - po Konstytucji Stanów Zjednoczonych z 1787 r. - spisana ustawą tego typu. Autorami Konstytucji 3 Maja byli : król Stanisław August Poniatowski, Ignacy Potocki, Hugo Kołłątaj, któremu przypisuje się ostateczną jej redakcję . Uchwalenie Konstytucji w przyspieszonym trybie - dla zaskoczenia chwilowo nieobecnych w Warszawie przeciwników - zostało przeprowadzone przez powstałe w sejmie i wokół niego stronnictwo patriotyczne, którego jednym z przywódców stał się marszałek sejmu Stanisław Małachowski, gdy połączyło się ze zwolennikami króla. Część tego obozu przekształciła się po uchwaleniu konstytucji w pierwsze w Polsce zorganizowane stronnictwo polityczne pod nazwą Towarzystwa Przyjaciół Konstytucji. Obratło ono za główny cel dalsze prace ustawodawcze.

Szlachta

Jeżeli zaś chodzi o samą Konstytucję 3 Maja to, ustawa rządowa gwarantowała „stanowi szlacheczkemu wszystkie swobody, wolności, prerogatywy i pierwszeństwo w życiu prywatnym i publicznym”. Szlachta o której tu mowa - to „ziemianie”, a więc właściciele majątków. Zabezpieczono szlachcie nietykalność osobistą i własności. Ustawa zwalniała szlachtę od kwaterunku wojskowego. Utrzymana została zwierzchność dominialna szlachty nad chłopstwem. Szlachtę nieosiadłą oraz czynszową odsunięto od wpływu na sprawy publiczne, pozbawiając ją prawa udziału w sejmikach. Utrzymano zasadę, że świeże szlachectwo nie daje jeszcze w pierwszym i drugim pokoleniu prawa piastowania wyższych urzędów. Konstytucja 3 Maja i dalsze ustawodawstwo Sejmu Czteroletniego utrzymały zatem w obrębie państwa feudalnego ustrój stanowy, ale bariery międzystanowe uczyniły mniej rygorystycznymi niż dotąd. Szlachectwo miało tę odtąd łączyć nie tylko w urodzeniem, ale i z własnością ziemi oraz funkcją społeczną .

Mieszczanie

Ustawa z 17 kwietnia 1791 r. o miastach królewskich została uznana w Konstytucji za jej część skła-

dową. Posesjonatom tych miast zostały przyznane przywileje które zapewniały im: nietykalność bez wyroku sądowego, zezwolenie na nabywanie dóbr ziemskich, piastowanie niższych urzędów administracyjnych i sądowych we wszystkich sądach, dostęp do palestry, osiągnięcie niższych rang oficerskich w wojsku. Rzemieślników i kupców obcego pochodzenia zachęcano przez zapewnienie im wielu swobód do osiedlenia się w Polsce .

Chłopi

Jeżeli zaś chodzi o sprawę chłopską to oprócz wspomnianego ogólnego postanowienia o „opiece” nad chłopami w ze strony rządu, Konstytucja zawiera dwa postanowienia szczegółowe o losie chłopów: zachęcała dziedziców do zawierania umów indywidualnych lub zbiorowych z chłopami co do rodzaju, rozmiaru i czasu trwania ich świadczeń i zapewniała wolność osobistą przybyzsom z zagranicy i zbiegom, którzy by zechcieli powrócić do kraju, oraz swobodę osiedlenia się i najmu pracy.

Religia i władze państwowe

Konstytucja deklarowała swobodę wyznań, przyznawała jednak tradycyjne pierwszeństwo religii rzymskokatolickiej jako „panującej”. W postanowieniach szczegółowych zastrzeżono tron i stanowiska ministerialne dla katolików, chciano sobie pozyskać w ten sposób opinię szlachecką. Obok postanowień feudalnych pojawiły się w ówczesnym ustawodawstwie normy stanowiącej wyraz nowych dążeń i przeobrażeń społecznych. Można w nich dostrzec wyraz procesu powstawania nowoczesnego narodu polskiego, podejmującego walkę w obronie swojej niepodległości i rozwijającego swoją kulturę. Widać to w objęciu wszystkich warstw ludności określeniem „naród” - w przeciwieństwie do dawniejszych pojęć dotyczyło ono teraz również mieszczaństwa i chłopów, a nie tylko szlachty.

Większe zmiany niż w ustroju społecznym wprowadzono w organizacji władzy państwowej. Wiązało się to z dążeniem do jednolitego i scentralizowanego aparatu władzy. Wyraziła się w tym również tendencja do utrzymania w jednolitym państwie polskim ziem litewskich, białoruskich i ukraińskich. Szlachcie na Litwie zagwarantowano, że do naczelnych organów wchodzić będą w połowie reprezentanci ziem polskich, w połowie litewskich. Na temat ustroju politycznego Konstytucja mówi : „trzy władze z woli prawa niniejszego na zawsze składać będą tj. władza prawodawcza w stanach zgromadzonych, władza najwyższa wykonawcza króla i straży, i władza sędownicza”. Sejm miał pozostać dwuizbowy . Do izby poselskiej miało wchodzić 204 posłów wybieranych na sejmikach, w ławach rządowych w izbie mieli ponadto zasiadać plenipotenci miast w liczbie 24, wybierani przez zgromadzenie miejskie wydziałowe. Sejm pozostał więc szlachecki, już bowiem nazwa plenipotenci wskazywała, że byli to pełnomocnicy miast, wysłani do przedstawiania ich postulatów . Przedstawiciele miast mieli prawo zabierania głosu w izbie poselskiej zgodnie z uprawnieniami organów rządowych w sprawach miejskich oraz przemysłu i handlu. Drugą izbę, czyli se-

ŚWIĘTO KONSTYTUCJI 3 MAJA

(cd. ze str. 9)

nat, tworzyć mieli w zmniejszonej liczbie, bo 102 - wojewodowie i kasztelanowie, a poza tym biskupi diecezjalni i ministrowie. Łącznie w senacie zasiadać miało 132 senatorów. Król miał zwoływać sejm, posiadał też prawo inicjatywy ustawodawczej - w jego imieniu wreszcie miały być ogłaszane ustawy. Sejm jednak mógł zbierać także z mocy prawa, jeśli w oznaczonym terminie król nie rozpisał wyborów i nie zwołał sejmiku. Mógł się zbierać również na zarządzenie marszałka sejmiku, gdyby panujący nie zwołał sejmiku w przypadkach, w których

należało zorganizować sesję nadzwyczajną. Senat otrzymał tylko prawo weta zawieszającego w zakresie praw politycznych, cywilnych i karnych. Na sejmie konstytucyjnym, który był przewidziany co 25 lat dla rewizji konstytucji, senat stanowić miał radę starszych, po wysłuchaniu której izba poselska mogła od razu przejść do porządku nad zdaniem senatu. Wreszcie nie otrzymali senatorowie prawa inicjatywy ustawodawczej. Wprowadzono zasadę że sejm miał być zawsze gotowy (nieustający). Odtąd posłowie wybierani raz na dwa lata zatrzymywali mandat przez cały czas - kadencji, w każdej chwili mogli być też zwołani na sesję nadzwyczajną. Sesje zwyczajne miały się odbywać w Warszawie, a co trzeci raz w Grodnie i trwać przez 70 dni, z możliwością przedłużenia obrad do 100 dni.

Jeżeli chodzi o króla to do najważniejszych zmian należało wprowadzenie zasady dziedziczności tronu. Mimo nienajlepszej tradycji rządów saskich w pierwszej połowie XVIII w. powierzała konstytucja tron dynastii Wettynów. Królowi w rządach pomagać miała Straż Praw. Jej ministrów powoływał król pod kontrolą sejmiku. Straż praw była najważniejszą władzą wykonawczą. W jej skład weszli:

król jako przewodniczący, prymas jako głowa duchowieństwa polskiego i przewodniczący Komisji Edukacji Narodowej, 5 ministrów - jeden z marszałków jako minister policji, dwóch kanclerzy: jeden jako minister spraw wewnętrznych, drugi jako minister spraw zagranicznych, jeden z hetmanów jako minister wojny, jeden z podskarbi jako minister skarbu. Król powoływał ministrów do Straży z spośród wszystkich ministrów, których było 14. Ministrowie mogli być pociągnięci do odpowiedzialności przez sejm w dwóch przypadkach: w razie naruszenia przez nich Ustawy Rządowej lub z tytułu postawionych im zarzu-

tów politycznych. Straż stała na czele administracji. Podlegały jej komisje wielkie - kolegialne zorganizowane ministerstwa - złożone z członków wybieranych przez sejm. Były to komisje: Policji (dla miast), Wojska, Skarbu oraz Edukacji Narodowej. Przewodniczącymi komisji byli ministrowie nie należący do Straży. W skład każdej komisji wchodziło 14 lub 15 komisarzy, wybieranych na sejmie na okres 2 lat, oraz po 6 plenipotentów miast, wybieranych do komisji Policji i Skarbu. W komisji Wojskowej przewagę miały osoby cywilne. Sprawy terytorialne ziem i województw należały do komisji porządkowych cywilno - wojskowych, mających charakter organów samorządowych. Komisje takie składały się z 15 komisarzy, wybieranych przez sejm co 2 lata spośród szlachty osiadłej w danym okręgu, następnie do komisji wprowadzono jeszcze po 3 mieszczan powiększając jej stan personalny do 18 osób.

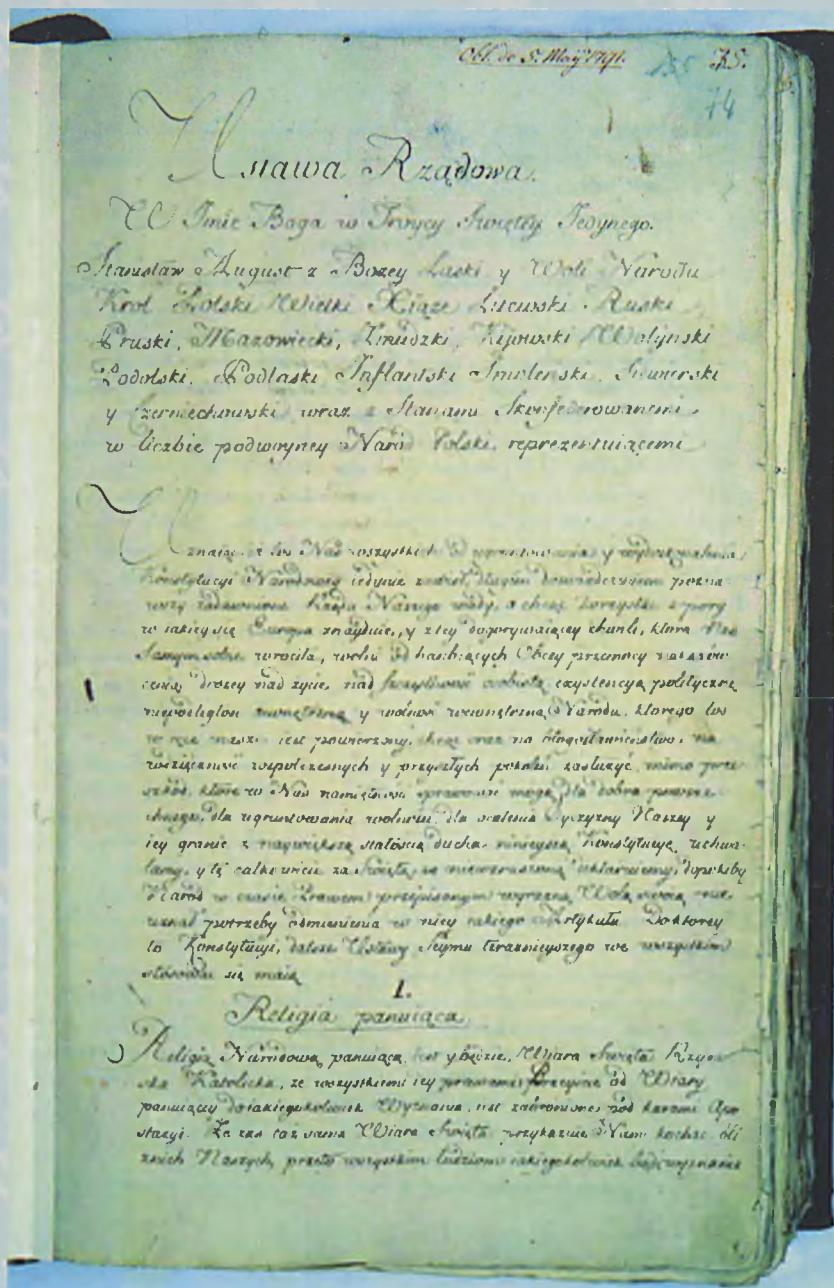
Do komisji należały sprawy rekrutowania do wojska, kwaterunek, zarządzanie magazynów i dostarczanie podwód dla armii, a także wydawanie paszportów i kontrola ruchu ludności. Komisja zajmowała się także prowadzeniem wykazów statystycznych, udzielaniem porad rolnictwu, podniesieniem rzemiosła i handlu, szkołami i opieką nad biednymi i chorymi.

Sejm Czteroletni zmierzał do powiększenia sił zbrojnych dla zapewnienia obrony państwa. W 1788 r. uchwalono zwiększenie liczby wojska do 100 tys. żołnierzy, w praktyce jednak, wobec oporu szlachty i złej woli większości dowódców, powołano pod broń 65 tys.

W roku 1792 r. w obronie Ustawy 3 Maja stanęło do walki zaledwie 37 tys. żołnierzy. Konstytucja zmieniała sposób zaciągu. Zachowując zaciąg ochotniczy, wprowadzono obok niego rekrutację przymusową, choć w ograniczonym zasięgu. Ze

wszystkich dóbr królewskich i duchownych miał iść do wojska jeden rekrut z 50 dymów, z prywatnych dóbr szlacheckich jeden ze 100 dymów. Służba wojskowa miała trwać od 6 do 8 lat. Wiek żołnierzy określono na 18 - 25 lat, przewidując urlopowanie co roku na 10 miesięcy 24% składu. Rekrutacją, wyekwipowaniem wojska i zaprowiantowaniem zajmowały się pod kierunkiem Komisji Wojskowej - komisje porządkowe cywilno - wojskowe.

(ppp)

Pamięci marszałka Sejmu Macieja Płażyńskiego

Tablica upamiętniająca Macieja Płażyńskiego oraz inne ofiary katastrofy smoleńskiej została odsłonięta 13 kwietnia w kościele św. Barbary w Pionkach.

Inicjatorem powstania tablicy był przewodniczący Zarządu Regionu Zdzisław Maszkiewicz oraz kilku działaczy TKK Pionki. On też był pomysłodawcą ogólnej koncepcji tablicy, projekt graficzny wykonał Paweł Podlipniak, a w granice wykuła ją Iga Monkosa.

Obiekt ma formę rozłożonych stron księgi. Z prawej strony znajduje się podobizna Macieja Płażyńskiego oraz napis: „Honorowemu Obywatelowi Miasta Pionki, Marszałkowi Sejmu RP, Wicemarszałkowi Senatu RP - NSZZ „Solidarność” Pionki, Akcja Katolicka, Parafianie z ks. Proboszczem”. Na drugiej stronie znajduje się inskrypcja: „Pamięci 96 Polaków na czele z prezydentem RP Lechem Kaczyńskim, którzy 10 kwietnia 2010 roku zginęli w katastrofie lotniczej pod Smoleńskiem, w drodze na uroczystości upamiętnienia 70. rocznicy sowieckiej zbrodni ludobójstwa w lesie katyńskim dokonanej na jeńcach wojennych, oficerach Wojska Polskiego w 1940 r.”. Pod nią widnieje cytat z Pisma Świętego: „Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem oni będą nasyceni”.

Uroczystościom przewodniczył ks. biskup Henryk Tomasik, Ordynariusz Diecezji Radomskiej, a wśród zaproszonych gości znaleźli się również najbliżsi Macieja Płażyńskiego - żona Elżbieta oraz syn Jakub, którzy wspólnie dokonali odsłonięcia tablicy.

W obchodach udział wzięły liczne poczty sztandarowe w tym także NSZZ „Solidarność”: Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Świętokrzyskiego, Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska w składzie Wiesław Rychter, Zygmunt Kołsut, Marek Siedlecki wraz z Wojciechem Dziółką, Kazimierzem Staszewskim, Tadeuszem Wachem, Terenowej Komisji Koordynacyjnej NSZZ „Solidarność” Pionki z Józefem Monkosą, Terenowej Komisji Koordynacyjnej NSZZ „Solidarność” Szydłowiec z Czesławem Stefańskim, Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” Fabryka Broni Radom ze Zbigniewem Cebulą, Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” ZPS-Pronit Pionki z Mariuszem Trzmielewskim, Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” ZGM Zębiec Iłża ze Stanisławem Sochą, Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” MPK Radom z Markiem Kiciorem, Międzyzakładowej Komisji nr 1 NSZZ „Solidarność” Pracowników Oświaty i Wychowania w Radomiu z Jerzym K. Kaczkowskim, Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” Ter-

(cd. na str. 12)

Pamięci marszałka Sejmu Macieja Płażyńskiego

(cd. ze str. 11)

mowent Polska Radom z Andrzejem Wójcikiem, Komisji Zakładowej w RZPS Zakład nr 2 „Lider”.

PODZIĘKOWANIE

Składam najszczerze wyrazy podziękowania osobom, które przyczyniły się, poprzez swoje wsparcie finansowe i organizacyjne do powstania tablicy upamiętniającej Macieja Płażyńskiego oraz inne ofiary katastrofy smoleńskiej.

Szczególnie dziękuję JE ks. biskupowi Henrykowi Tomasikowi, Idze, Annie i Józefowi Monkosom, Markowi Janeczku, Pawłowi Jurkowi, Markowi Kucowi, Wandzie Słowik oraz ks. kanonikowi Stanisławowi Bujnowskiemu, ks. kanonikowi Stanisławowi Sikorskiemu i harcerzom z ZHR Pionki.

Dziękuję też wszystkim członkom NSZZ „Solidarność” oraz pocztom sztandarowym, którzy wzięli udział w uroczystościach.

Zdzisław Maszkiewicz
Przewodniczący Zarządu Regionu
NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska

XVIII posiedzenie Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska kadencji 2010-2014

(cd. ze str. 5)

streścił sytuację w ZPS Pionki – pracownicy wreszcie otrzymali większą część obiecanych odpraw. Andrzej Witkowski omówił sytuację w Elektrowni Kozienice, gdzie otwarto przetarg na budowę nowego bloku energetycznego o wartości ok. 6 mld zł. Zebrani dowiedzieli się też, iż ochrona EC i sprzątanie obiektów zostały już całkowicie przekazane w ręce firm zewnętrznych. Adam Słomka przedstawił sytuację w radomskiej oświacie ze szczególnym uwzględnieniem sprawy Młodzieżowego Domu Kultury w Radomiu, gdzie po zwolnieniu, na skutek rozbieżności oglądów z władzami miasta, poprzedniej dyrektorki konkurs na stanowisko dyrektora MDK wygrała...poprzednia dyrektorka. Stanisław Socha omówił sytuację w ZGM Zębiec, która to firma jest w przededniu sprzedaży inwestorowi zagranicznemu.

Na zakończenie Krzysztof Kośla przedstawił szereg drobniejszych spraw organizacyjnych ZR oraz omówił przebieg szkoleń związkowych odbytych w naszym regionie oraz spotkania wielkanocnego.

Apel

Szanowni Państwo,

Katastrofa Smoleńska w dniu 10 kwietnia 2010 r. wywołała m.in. wśród członków i sympatyków NSZZ „Solidarność” potrzebę jej upamiętnienia również w Zwoleniu, jako że śmierć w niej poniósł kpt. Paweł Janeczek, syn Ziemi Zwoleńskiej, Szef Zespołu Ochrony Prezydenta RP wraz z 95 osobami, wśród których był Prezydent RP Lech Kaczyński i Jego żona Maria.

Dnia 24-05-2011 roku zawiązała się grupa inicjatywna wywodząca się z członków i sympatyków NSZZ „Solidarność”, do której dołączyli przedstawiciele samorządu powiatowego i gminnego Zwolenia, Kazanowa, Tczowa, Policznej, Przyłęka, tworząc Społeczny Komitet Upamiętnienia Katastrofy Smoleńskiej w Zwoleniu.

Na prośbę Komitetu pan arch. Tadeusz Derlatka wykonuje projekt nadbudowy nad istniejącą częścią pomnika związaną z Krzyżem Katyńskim upamiętniający tragedię.

Dla realizacji projektu niezbędne są środki finansowe. Dlatego też Społeczny Komitet zwraca się do instytucji i osób prywatnych powiatu Zwoleni o wsparcie finansowe dla realizacji projektu.

Na zorganizowanie i przeprowadzenie zbiórki pieniężnej zezwolił decyzją nr 1/2012 z dnia 06-03-2012r. pan Starosta Zwoleński.

(cd. na str. 13)

Spotkanie wielkanocne NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska Rolników Indywidualnych - siedziba ZR, 15.04.2012 r.

Apel

(cd. ze str. 12)

Uroczystości upamiętniające tragedię zaplanowane są na m-c VII-VIII. 2012 r. i będą połączone z oddaniem odnowionego Pomnika Poległych w II wojnie światowej.

Wszystkich doceniających inicjatywę, dla jej urzeczywistnienia, uprzejmie prosimy o wsparcie finansowe poprzez dokonywanie wpłat na konto:

Muzeum Regionalne w Zwoleniu

numer: 28 9157 0002 0000 0008 3074 0002

z dopiskiem „tablica pamiątkowa Smoleńsk”.

Za Społeczny Komitet:

Tadeusz Wach

Stanisław Musielewicz

Spotkanie wielkanocne Terenowej Komisji Emerytów i Rencistów przy Zarządzie Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska - siedziba ZR, 4.04.2012 r.

Turniej siatkówki

25 marca 2012 r. w hali sportowej w Przysusze odbył się Ogólnopolski Turniej Piłki Siatkowej „Oldboys” o Puchar Przewodniczącego Zarządu regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska.

Turniej odbył się dzięki uprzejmości starosty przysuskiego Mariana Niemirskiego oraz dyrektorki Zespołu Szkół nr 2 w Przysusze Małgorzaty Bednarskiej, a zorganizowali go działacze NSZZ „Solidarność” z Przysuchy – Stanisław Faber, Piotr Marszałek, Mirosław Wiatkowski, Andrzej Stasiak, Mieczysław Słezak, Mirosław Kopeć.

W tegorocznej edycji wystartowało pięć drużyn, a rozgrywki odbywały się systemem „każdy z każdym”. Do finału dotarły dwie drużyny – gospodarze rozgrywek „Tompex Skrzyńsko” oraz mistrzowie Polski „40-Radom”. Zwyciężył „Tompex Skrzyńsko” 2:0.

Oto tabela zawodów:

I miejsce - „Tompex Skrzyńsko” – 12 pkt

II miejsce - „40-Radom” – 8 pkt

III miejsce – „Końskie” – 7 pkt

IV miejsce – „Pasjonaci Radom” – 3 pkt

V miejsce – „Borkowice” - 0 pkt

Skład zwycięskiej drużyny: Hubert Czerniak, Paweł Pajewski, Dominik Strulak, Artur Tomaszewski, Andrzej Bobrowski, Tomasz Wiaderny, Piotr Marszałek, Michał Słezak.

Najlepszym zawodnikiem turnieju wybrano Dominika Strulaka. Pozostali wyróżnieni zawodnicy to: Paweł Pajewski, Krzysztof Jedynak, Sebastian Wiaderny, Robert Mach, Piotr Szustka.

Sędziowali Marian Bielawski i Karol Górski.

Turniej finansowo i organizacyjnie wsparli: wójt gm. Borkowice Robert Fiodor, wójt gm. Potworów Marek Klimek, dyr. Przemysław Bartkowiak, Tomasz Skiba, Dariusz Marasek, Dariusz Chełmiński, Sylwester Krawczyk, Bartosz Białek, Marcin Pawlak, Sylwester Krzysztof Strzylak, Jan Podgórski, Michał Jurczak, Cezary Cieluch.

Komunikat

Sekretarz Zarządu Regionu przypomina przewodniczącym organizacji zakładowych i międzyzakładowych Regionu Ziemia Radomska o upływającym terminie przekazywania do ZR wypełnionych związkowych ankiet informacyjnych organizacji zakładowych/międzyzakładowych z danymi dotyczącymi ich liczebności za okres 1.07.2011-31.12.2011

stan na 31 grudnia 2011 r.

**Spotkanie wielkanocne Komisji Zakładowej
NSZZ „Solidarność” w MPK Radom sp. z o.o.
4.04.2012 r.**

**Spotkanie wielkanocne Komisji Zakładowej
NSZZ „Solidarność” w Fabryce Broni sp. z o.o.
4.04.2012 r.**

Region NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska

Adresy i telefony:

Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska
26-600 Radom ul Traugutta 52

e-mail: solidar1@radom.net solidar2@radom.net
solidar3@radom.net

telefony: centrala/sekretariat ZR – 483623804 tel./fax

centrala – 483623643/4836251-61 centrala

sekretariat - wew. 21

sekretariat/fax - wew. 22

przew. Zdzisław Maszkiewicz – wew. 23

wiceprzew. Zbigniew Dziubasik - wew. 24

wiceprzew. Krzysztof Kośla - wew. 25

wiceprzew. Andrzej Wójcicki - 607279893

Zespoły problemowe:

Zespół Szkoleń i Promocji Związku - wew. 25

Zespół ds. Organizacyjnych - wew. 25

Zespół ds. Akcji Protestacyjnych - wew. 25

Zespół ds. Budżetowych - wew. 25

Zespół Promocji i Rozwoju/ Kasa - wew. 27

Zespół prawa pracy/Intervencji - wew. 28

Redakcja „Biuletynu” - wew. 29

Księgowność - wew. 30

Sekcje i Komisje Branżowe - wew. 31

Biuro Terenowe ZR - TKK Lipsko

27-300 Lipsko ul. Partyzantów 5

– szef biura: Wojciech Dziółko tel.: 483780260

Biuro Terenowe ZR - TKK Szydłowiec

26-500 Szydłowiec ul. Ogrodowa 8

– szef biura: Czesław Stefański tel.: 662211632

Biuro Terenowe ZR - TKK Warka

05-660 Warka ul. Długa 51a – szef biura: Jan Skowroński

Biuro Terenowe ZR - TKK Zwoleń

26-700 Zwoleń ul. Puławska 2 - szef biura: Tadeusz Wach

Biuro Terenowe ZR - TKK Pionki

26-670 Pionki ul. Sienkiewicza 40

-szef biura: Zdzisław Maszkiewicz tel.:609360300

732

BIULETYN

INFORMACYJNY

NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska
Radom 26-600, ul. Traugutta 52

e-mail: solidar2@radom.net

Redakcja, tkt i skład: Paweł Podlipniak (ppp)
egzemplarz bezpłatny

732

Numer 732 zamknięto 18.04.2012

Nasze konto: Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska PEKAO
S.A. II O/Radom 23124032591111000030031542